

Oud Nieuws

Kees Verweij.

Onlangs kwam ik een oud krantenknipsel tegen van 9 november 1962. Het gaat hierbij om een kort verslag van een wandeling, die Kees van der Luijt in dat jaar maakte in gezelschap van een kameraad en dat hij speciaal voor het weekblad De Noordwijker had geschreven.

Kees van der Luijt, die een aantal jaren geleden is overleden, was een markant figuur binnen onze vereniging. Hij was niet zo'n gezelschapsmens en ging daarom het liefst in z'n eentje op pad. Ik kwam hem eens een keer op strand tegen. Heel even maakte hij een kort praatje, maar dan liet hij duidelijk blijken, dat hij graag in z'n eentje verder wilde. Hij zei dan plotseling: "dag hoor" en dat was het sein, dat je niet verder met hem op pad hoefde te gaan.

Hij was mandenmaker van beroep en hij heeft ook vele strandstoelen gevlochten. Hij kon heel snel werken en wanneer hij vond, dat hij voor die dag genoeg had gedaan, stapte hij op en ging naar

strand of duin.

Hij was een groot vogelliefhebber en heeft daarmee de oprichters van onze Vereniging sterk geïnspireerd. Dit stukje dateert echter al van voor de oprichting van onze Vereniging in 1966.

Wat dit artikel betreft kun je de route, die hij destijds heeft gelopen, nog heel goed volgen. Toch zijn er nogal wat veranderingen opgetreden. Op dat moment was men bijvoorbeeld bezig met de aanleg van vele nieuwe spaarbekkens om zo het rivierwater, dat werd ingepompt om het water in de duinen voldoende op peil te kunnen houden, te kunnen bergen.

Voor het overige zou ik zeggen, lees zelf maar eens hoe bijna 50 jaar geleden men de Waterleidingduinen introk en genoot van de dingen, die misschien nu niet meer te vinden zijn. Deze duinen waren nog niet zo bekend en er waren nog maar weinigen, die daar regelmatig heengingen, zoals bijvoorbeeld Jan Strijbos en K. Hulsbos.

DE NOORDWIJKER

9 november 1962

Wandeling in de Waterleiding-duinen

Op een vroege oktoberochtend 's morgens om zes uur stappen wij op de scooter die ons ongeveer in een kwartier op de plaats brengt, aan het begin van de waterleiding-duinen, tussen het radiostation en Zandvoort.

Zo'n vroege wandeling in de duinen is altijd weer een heerlijke ontspanning. Wij kunnen dan ook volop genieten van het ongerepte landschapsschoon dat al van de weg af valt te bewonderen.

Van het fietspad af volgen wij de weg over een grote duintop, zodat wij al spoedig midden in het duinterrein zijn.

De witte berkenstammetjes doen het nu prachtig. De liguster zit nog vol glinsterende zwarte bessen. Ook de vlier zit nog goed in de bessen, ofschoon ze nu snel aftakelt.

Over de bomen heen links, rechts, opzij en achter strekken zich de duinen uit, onge-rept door niets onderbroken.

Wat een kleureffecten. De kardinaalshoedjes staan te gloriëren tegen de berkenachtergrond. Het is hier een wondermoorie omgeving.

Ziet de meidoorns daar in een vrij diepe pan, met op de achtergrond de hoge top van een duin geheel omgeven door de duindoorns met hun oranje bessen. De jachttopziener gaf deze duintop de naam „De kop van 't grote vlak". Als wij er bovenop staan hebben wij een wijds uitzicht over dit prachtige duinterrein met in de verte de St. Bavo van Haarlem en de wassertoren van Zandvoort die prachtig afsteekt tegen de helderblauwe lucht. Zo'n lucht die men enkel in ons mooie land kan bewonderen.

Wij nemen het pad dat vlak langs het afgebroken huis van de koddebeier gaat, en recht op de blauwe paal aan, de grens van Noord- en Zuid-Holland.

Links en rechts van het pad staan de duinen vol met doorns met hier en daar een mooie fijne berk of meidoorn. Zo nu en dan kruist een fazant of konijn ons pad. Van de vogeltrek is nog weinig te zien, de vogels vinden het weer nog veel te mooi om weg te trekken. Behoudens enkele groepjes spreeuwen en vinken die wij zo nu en dan voorbij zien gaan.

Wij richten onze schreden oostwaarts en komen, na ongeveer een kwartier lopen, op het vogelveld. Dit is een vlak stuk

duinterrein waar in de vorige eeuw een of andere boer zijn beroep uitoefende, maar door het steeds droger worden van het duin het hazenpad heeft gekozen. De gehele vlakte is omgeven door een prachtige bosrand en wordt doorkruist door sloten, echter geheel droog.

Het zit er vol kievitten en konijnen die zich hier geheel thuis voelen ver van het gewirwar van mensen en verkeer.

In de verte zien wij het prachtige donkere bos bij Vogelenzang, het zogenaamde panne land". Het bos met z'n eeuwenoude bomen. Er staan daar bomen die zo schaars zijn in ons land, dat men ze op de vingers van één hand kan tellen. De moeite waard om er eens een dag aan te spenderen. Men krijgt in deze omgeving de indruk dat men in de savanna van Afrika zit. Wij kijken steeds de lucht af naar roofvogels: buizerd, torenvalk of sperwer, maar wij hebben tot nu toe geen succes.

Als we wat verder lopen, een ieder zo met zijn eigen gedachten, denk ik onwillekeurig wat er met deze duinen gebeurd zou zijn als het geen eigendom van de gemeente Amsterdam was. Zou dit prachtige duinlandschap dan ook ten offer zijn gevallen aan het betonmoloch, zoals er zoveel mooie stukken natuur zijn verdwenen (bijv. „de Beer" op Rozenburg) in ons mooie land.

Wij zijn de blauwe gaal voorbij en komen nu bij de afgraving waar een breed kanaal gemaakt wordt voor het inpompen van lekwater daar men bezorgd is dat er voor de grote stad niet voldoende water in de duinen aanwezig is. Er zijn dan ook jammer genoeg heel wat bomen doodgegaan door droogte.

Wij zijn nu op weg naar het „marele vlak" waar wij een rustig plaatsje uitzoeken om onze boterham op te eten, vlak bij de oude den.

Hoe goed is het hier te zijn, alles lokt tot rust. Men hoort het fijne stemmetje van de koolmees en vlak bij ons zit warempel een roodborstje het hoogste lied te zingen. Het lijkt wel zomer en boven ons de prachtige wolkenvelden. Wij zijn toch wel bevoorrechte mensen dat wij zo dicht bij de natuur leven en wonen, met een stuk ongerepte natuur van 12 km lang en 7 km breed, waar je voor 10 cent per dag de hele dag kunt zwalken. Een gebied waar

je volop kunt genieten in april/mei van de flora en fauna.

Over de meeuwenduin, waar in het voorjaar de zilvermeeuwen hun nesten bouwen, zijn wij besloten om dwars over het haasveld naar de uitgang te lopen dat op het fietspad uitkomt, waar wij nog enkele woorden wisselen met de jachttopziener.

Als wij op ons klokje kijken hebben wij ongeveer vier uur gewandeld en hebben trek in een heerlijk kop koffie. Als wij huiswaarts door de staatsbossen rijden worden wij getroffen door het aanblik van onze mooie dennen, die gedoemd zijn te verdwijnen. Zij worden zwaar aangetast door de zeewind en de dennenscheerder doet de rest. Dat is een insect van 3 à 4 mm die doordringt in het hart van de dennen waardoor ze onherroepelijk tot de ondergang gedoemd zijn. Zoals het nu gaat staat er over vijf jaar geen groene den meer, ook in ons dorp niet. Er is absoluut niets tegen te doen, ook niet als men comité's in het leven wil roepen. Ons mooie dorp gaat er uitzien als 50 jaar geleden zonder dennen.

Als wij dichter bij de zee komen, over het fietspad, zien wij weer de meeuwen over de reep zweven een vertrouwd gezicht.

Prachtig is het duin tussen het fietspad en de duinreep, het zgn. Rijnland, men kan zien dat er in dat stuk weinig wordt gelopen. Het gekrijs van de meeuwen klinkt ons als muziek in de oren, dat wij dat nog maar lang mogen horen en zien, (het wapen van onze noordzee) in ons mooie duindorp.

Goude stille kusten en de zee nog blauw.

En de blijde vele golven die er spelen

En de witte vlucht van voglen - o, de vele

Meeuwen zweven door de zuiverende kou.

Zwervend als een bui, als een gevleugeld sneeuwen

En hun kreten af en aan over mijn hoofd

Heb ik ooit wel in een ander lied geloofd

Hier op Aard, dan de verloren kreet der meeuwen.

K. v. d. Luyt.